

מסורת הש"ס

^[א] [לעיל כא, וש"נ], ^[ב] נס"א: כימי, א וכן רש"ש, ד) וס"ב רש"ש, ^[א] לא נמלא זה בפרש"י שלפניו, ו) [לעיל טז],

תורה אור השלם

1. ואשכּה כי יזוּב זוּב דְּקוּהּ ימים רבים בלא עת נדָּתָהּ אוּ כּי תזוּב על נדָּתָהּ כּל ימי זוּב טְמֵאָתָהּ כּימי נדָּתָהּ תתָּקֶה טְמֵאָה דּוּאָ: ויקרא טו כה

הגהות הב"ח

^[א] רש"י ד"ה עד ארבעים:

גליון הש"ס

גב' או לטארים ושבעים ושלשה. בירושלמי פ' החולץ א"י או לנע"ד וע' ביפה מנחם שם: תוס' ר"ה שיפורא וכו' הלא קמ"ל כרבה תוספאה. ע' לעיל ט ע"ח תוס' ד"ה אלא:

הגהות מהר"ב

רששבורג

^[א] גב' אלא שאלו משמיה דרב אמר. ניב' כ' בסה"ד ד' קמט ע"ד לא דעתו מי הוא ולפענ"ד ל"ל אלא שאלו משמיה דרבי. ועי' פסחים דף לד ע"א דאלא שאלו גבול של בית רבי יהו: ^[ב] שם אלא למאמס וכו'. ניב' עי' תפארת שור:

מוסף רש"י

לפתיחת הקבר. הדימס, בלא דם. דם ליהו (ועי' א.רס.)

אף ימים הראויין לספירת ספירה וזה. כימי' ז' וזה דלעולם היא

טהורה עד שתשפה שהרי כל ימיה ראויין לכן שאם תספור ששה ומראה

קומרת הכל וגמלאו הימים הבאין ראויין לספירה והא' דמניא ^[לעיל לו:]

כימי נדה נדה היכא דאתחיל קושי מימי נדה אצל אתחיל כימי ז'זה כל

מה שאר"ן הקושי טהורה: ^[א] **ועוד**

ארבעים וחמשים יום. קס"ד לגמרי

מטהר לה ר"מ מוזב ומנדות: **כימי נדה נדה**. וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה

שלא תבא להמחייב בקרבן ולספירת נקיים ארבעים וחמשים יום ומיהו

בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוזב

ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי

שלמי ז' ימי נדות ומטו ימי זוזב

טהורה: **וזה גדולה**. רחמה שלשה

רלופין בתוך י"א יום טהורה מספירת נקיים ומקרבן אצל לא רחמה אלא

יוס אחד לרייה לשמור יוס כנגד

יוס דכי כתיב דמה דדרשינן ^[נע"ב]ולא

מחמת ולד בזזה גדולה כתיב דכתיב

זההוא קרא ימים רבים ואם משך

קשויה יותר מאחד עשר יום שנקנסה

לימים שראויים לנדה טמאה: ימי וכל

ימי זוזב טומאה וגו'. ומיניהו נפקא

לן וזה קטנה בשליה מכילתין ^[עג.]

שעמעתא בתרייתא: **קשאי לטרייהו**.

דלמרי זזה גדולה וקטנה הוא דמטהר

ולד אצל אם יאר"ן אחריהן טמא:

כימי זיבה. למר כדאית ליה ולמר

כדאית ליה: **יש מקשה**. שהיא רואה:

ק"ג יום. רלופין: ואין **זזה עולה**

בזה. ולא שמהא מקשה כל ק"ג יום:

נידז רחש ז' בלא עס. בלא עת

נדתה הריג' י"א ימים שלאחר נדתה

שהן ימי זיבה ואינה זזה עד שתראה

בהן ג' רלופין ואם רחמה שנים בסופן

כשתראה למחר הוי פתח של נדותה

ואינו מטערך לה לזיבה אלא תחלת

נדה היא וכל שזעה תהיה נדה הרי

ט' ימים רלופין ושנים שלאחר הנדה

שהן מן י"א של ימי זוזב וכל כמה דלא

חזיא ג' כימי זיבה לא היא זזה הרי

י"א רלופין וקשתה חמשים והיא חולה

ואמרין לעיל ^[לז:] בחולה חמשים הרי

ס"א בזיוס ס"אז' ילדה נקבה ואפילו

רואה כל שמונים אינה זזה ואחד

ושמונים הוי תחילת נדה ואם תראה

ז' הרי מאה ומ"ח ושנים שלאחר

הנדה ותפסוק הרי רחמה ק"ג רלופין

ואינה זזה אצל אם תראה יותר

היא זזה דהוו להו ג' לאחר הנדה:

וחמשים שהולד מטהר. הנין חמשים

של קושי לפני השמונים: **א"כ**.

דקחשבת שמונים של נקבה: **יש מקשה**

לעולם. ואינה זזה כגון טובלת ל"ד

של נקבה ומתעברת ולסוף שמונים שזעה לנדה ושנים לאחר הנדה

ומקשה חמשים וחוזרת ומפלת נקבה וכן לעולם: **אמר לן**. ר"מ

מאי דעתייכו משום נפלים כדפרשינן: **אין קושי לנפלים**. אין הנפל

מטהר קישויו ואנן צולד דאית ליה קושי קמיידינן: **יש רואה**.

בלא קושי: **קמ"ל דאפשר לפתיחה הקצר בלא דם**. דאי לא אפשר

להיות בהן זבה גדולה. ^[א] רש"י פירש לאפוקי י' וי"א דאינה ראויה

להתחיל בהן זזה גדולה ור"ח פירש לאפוקי יום ראשון ויום

שני של י"א דאינה ראויה עדיין להיות זזה גדולה אם לא תראה יום ג':

מאי דעתיך משום נפלים. תימה דצללו נפלים מזינן לאשכוחי

יותר מק"ג כגון ^[א] יהודה וחזקיה ואחר

הולד השני תספור שמונים לנקבה

ושזעה ימים לנדה ושני ימים אחרי

כן וי"ל דלא שכיח וא"ת והלא בלא

קושי משכחת כל ימיה שלא תהא זזה

כגון שהפילה אחר פ' לנקבה ו'

לנדה וב' ימים אחר נדה ובשלמא

בסמוך גבי יש רואה ק' ימים איכא

למימר דבחד ולד מיירי אי נמי בצנ

קיימא אצל הכל מיירי בנפלים

מדקאמר אין קושי לנפלים ויש לומר

דלא מיירי ציולדת בלא קשוי:

שיפורא גרים. פירוש שופר

שמוקעין בר"ח בקדוש

החדש תשיעי של עיבורה ואם תאמר

והיכי מוכח דחדש לצנה גרים דילמא

חדש תשיעי של אחר ח' חדשים של

שלשים יום להרינוה גרים אפי' הוא

מתחיל בצאמנע חדש הלצנה וי"ל דאם

כן הו"ל למימר דיה חדש אחרון אצל

חדשה משמע חדש המצורר דיינו

חדש הלצנה וקאי ש"מ אמתני' כמו

אברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא

דיוולדת למקוטעים כדקתני אפילו

בתחלת ט' ילדה וליוס אחד לא הוה

קרי חדשה אצל אחדש לצנה קרי

שפיר חדשה אפי' יוס אחד (כו') אי

נמי מסיפא דברייתא מוכיח דע"כ

חדש לצנה גרים דקתני אצל קשתה

יוס אחד בסוף שמיני ושנים בתחלת

תשיעי ואפי' ילדה בסוף ט' כו' והיאך

יכולה לידע דקשתה שנים בט' אי לא

דמיירי בחידושה של לצנה דנהי

דהיכא דיליה בסוף ט' יכולה לידע

כגון שילדה לנע"ג ימים לשמושה דאי

מתחיל תשיעי שלה שלשים יום לפני

לידתה דהזרע לא נקלט עד יוס ג'

לשמושה דאי נקלט יוס ראשון היתה

יוולדת לנע"א לשמושה דאין הולד

משתהה יותר °דלא קי"ל כרצה

תוספאה דפרק הערל ^(יבמות דף פ:)

מ"מ מדקאמר אפי' ילדה בסוף ט'

משמע נמי שילדה בצאמנע תשיעי וא

אי אפשר לדעת אם קשתה ז' ימים

בט' בצממוס דאי קשתה ברמ"מ

וצרמ"א וצרמ"ב משמושה שמא לא

נקלט הזרע עד מחרת התשמים וא"כ

לא קשתה אלא יוס אחד בחדש ט'

ואם קשתה ברמ"א ורמ"ב ורמ"ג

שנקלט הזרע בזיוס התשמים א"כ ג'

לה.

זו א' ע' בזמ"מ פ"ו מהל' אסורי ביאה ה"א:

נה ב מיי' שם הלי"ב ועי' נמ"מ:

בב ג מיי' שם ה"א:

תוס' הרא"ש

הראיין להיות בהן זבה גדולה. פר"ח

לאפוקי עשירי וי"א דאין ראיין להתחיל בהן זבה

גדולה א"צ לאפוקי יום ראשון ויום שני של י"א

דאין ראיין להיות בהן זבה גדולה ולשון ראיין משמע

כפירוש: **מאי** דעתייכו משום נפלים וכו'.

ותימה בלא נפלים נמי משכחת לה כשתעברה תאומים לא קא

מיירי יש רואה ק' יום.

והימה כל ימיה משכחת לה דאחור שמונים של נקבה

הפילה נקבה אחרת וי"ל דבחד ולד איירי א"ר היינו

האי דפרין מאי קמ"ל דאי חידוש של ק' יום הא

משכחת לה אפי' טובא ולר' מאיר משכחת לה כל ימיה

בה"ג אלא דר' מאיר לא איירי אלא בלידת קושי:

ש"מ קסבר ר' יהודה שיפורא גרים. שופר

שמוקעין ב"ד בקידוש החדש דחדש של עיבור

הוא לפי חידוש הלבנה ותימה דלמא דיה חדשה

דקאמר היינו ל' יום האחרונים שהוא חדש

תשיעי לעיבורה וי"ל דא"כ ה"ל למימר דיה חדש

אחרון אבל חדשה משמע חדש המבבור דהיינו חדש

הלבנה וקאי ^[ש"מ] אמתני' כמו אברייתא אלא שנקבע

בתלמוד אחר הברייתא א"נ משום דברייתא מוכחא

דיוולדת למקוטעין מדקתני אפי' בתחלת תשיעי ילדה

ולא מקרי חדש לענין חדש העיבור כיון דאין בו אלא

יום אחד ולא שייך עליה למימר כמתניתין דיה

חדשה. ונראה דלר' יהודה דבחדש ראשון של עיבור

נמי שיפורא גרים ואם עיברה ביום אחרון של אדר

יולדת בתחלת מרחשון יולדת בסוף ח' ותחלת ט'

משמ' דמילתא דפסיקא היא דאי אמרת דבעיא ח'

חדשים הראשונים שלימי' א"כ לא משכחת לה

דשיפורא דט' גרים אלא א"כ נתעברה בתחלת החדש

וא"כ לר' יהודה משכחת לה דאשה יולדת ^(לח') ^[לז']

חדשים וב' ימים: והאמר שמואל אין אשה מתעברת

כו'. לא הוה מצי למימר דר' יהודה איירי בנפלים מרגקט

שמיני ותשיעי ולא נקט שלישי ורביעי:
